

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM, THANH TỊNH, BÌNH ĐẲNG, GIÁC KINH**

Phúc giảng lần thứ ba: Cô Lưu Tố Vân

Thời gian: 24/05/2024

Địa điểm: Tiểu viện Lục Hòa

Việt dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tập 90

Chư vị đồng tu tôn kính, chào mọi người. A-di-đà Phật! Hôm nay là ngày 19 tháng 3 năm 2024, nhằm ngày mùng 10 tháng 2 âm lịch, là sinh nhật tròn 80 tuổi của tôi. Có lẽ là sự trùng hợp chẳng, hôm nay lại là ngày viên mãn bản thảo phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba, sao tôi lại cảm thấy đây chính là món quà hậu hĩnh mà mình dành tặng cho sinh nhật của chính mình thế này! Có những lúc, có những việc thật kỳ diệu làm sao. Cứ nói về sự trùng hợp ngày hôm nay đi, là ngẫu nhiên ư? Hay là điều tất nhiên? Ai đã sắp xếp vậy? Tôi không biết. Sao lại trùng hợp kỳ diệu đến thế, quả thật là viên mãn không tí vết, khiến người khó dự liệu.

Bản thảo phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba này, tôi bắt đầu đặt bút viết từ ngày 2 tháng 4 năm 2023, đến hôm nay thì hoàn thành bản thảo, đã trải qua 353 ngày. Mỗi ngày viết 8 tiếng đồng hồ, tổng cộng là 2.776 tiếng; gồm 90 tập, tổng cộng là 630.000 chữ.

Bản thảo này đối với tôi mà nói là một công trình lớn, có thể gọi là “vạn lý trường thành” của tôi. Vì sao nói như vậy? Bởi vì cánh tay phải đã phẫu thuật 11 năm rồi, ba miếng thép cố định khuỷu tay có lẽ đã bị lão hóa, lỏng lẻo và lệch vị trí, làm ảnh hưởng đến chức năng của bàn tay. Tay run rẩy, viết chữ rất khó nhọc, cho nên bản thảo 630.000 chữ này là kết quả của một năm trời tôi đã “vẽ” ra, “chất mót” ra, “khắc chạm” ra từng nét bút, từng con chữ, từng câu một, nên mới chậm như vậy. Bản thảo phúc giảng lần đầu tiên của tôi dài 700.000 chữ, tôi chỉ dùng thời gian 70 ngày là viết xong. Lần này tuy chậm một chút, nhưng thu hoạch của tôi lại lớn vô cùng. Tiết lộ cho các bạn biết một trong những thu hoạch đó, chính là căn bệnh đục thủy tinh thể mười mấy năm trời, không trải qua bất kỳ điều trị nào mà đã khỏi hẳn. Các bạn nghe rồi, không cảm thấy đây lại là một kỳ tích sao? Một bà lão 80 tuổi, viết bản thảo với cỡ chữ nhỏ như thế này mà không cần đeo kính lão, đã đủ thần kỳ

rồi; nay lại viết bản thảo cho bay mất luôn bệnh đục thủy tinh thể, thì thật là thần kỳ quá đỗi. Chuyện là thế nào vậy? Tôi nói cho bạn nghe, chẳng có gì thần kỳ cả. A-di-đà Phật là đại y vương, tất cả đều nhờ vào Phật lực gia trì. Bạn niệm A-di-đà Phật, Phật cũng sẽ gia trì cho bạn, tin hay không tùy bạn.

Bài giảng ngày hôm nay là bài cuối cùng trong lần phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba này. Nhớ lại trải nghiệm viết bản thảo trong suốt một năm qua, thật là muôn vàn cảm khái! Cảm khái này là sự lưu lộ chân tình từ những cảm nhận thực tế mà bản thân tôi đã đích thân nếm trải. Sự lưu lộ này là tình cảm chân thật thuần khiết không pha lẫn một chút giả dối nào, người khác khó mà cảm nhận được. Tiếp theo, tôi sẽ như thật mà nói cho mọi người nghe những cảm nhận chân thực của mình.

Cảm nhận thứ nhất: một người đã 80 tuổi, trong hoàn cảnh gian nan như thế mà trong vòng một năm có thể viết viên mãn bản thảo dài 630.000 chữ, điều này nằm ngoài dự tính của bản thân tôi.

Nói thật lòng, ngày 2 tháng 4 năm 2023 khi bắt đầu đặt bút viết bản thảo, tôi chỉ mang tâm thái viết thử xem sao. Vì sao vậy? Vì tay không còn dễ sai bảo nữa. Những chữ viết ra lúc đầu, ngay cả chính tôi cũng không nhận ra nổi. Chẳng phải tôi có tính kiên cường sao, lần này tôi thực sự đã dùng đến nó. Tôi không tin vào sự khó khăn này, viết không xong thì tôi vẽ, tôi “mót”, tôi khắc, chỉ cần ra hình dáng con chữ là được. Vậy mà bạn xem, không lâu sau đó, tay tôi bắt đầu biết viết chữ trở lại. Tuy viết xiêu vẹo không đẹp mắt, nhưng dù sao cũng đã ra hình ra dáng, tôi rất vui mừng, có thêm lòng tin. Thực tế đã chứng minh, tuy tốc độ viết chữ chậm và khá vất vả, nhưng cuối cùng vẫn có thể viết được, càng về sau viết càng tốt hơn. Bồ-đề Tâm nói: “Cô ơi, chữ của cô ngày càng đẹp hơn rồi đó.” Các bạn có biết vì sao không? Tất cả đều nhờ vào Phật lực gia trì! Tôi rút ra một kết luận như sau: bất luận làm việc gì, chỉ cần là việc lợi nước, lợi dân, lợi chúng sanh, chỉ cần chân tâm đại nguyện của bạn vừa phát ra, Phật lực gia trì thì không việc gì không thành công. Bằng chứng thực tế ở ngay trước mắt, tin hay không tùy bạn.

Cảm nhận thứ hai: viết bản thảo phúc giảng lần thứ ba, mức độ quấy nhiễu lớn đến mức nằm ngoài dự tính của tôi.

Lần thứ nhất, lần thứ hai viết bản thảo phúc giảng đều có sự quấy nhiễu, hơn nữa mức độ quấy nhiễu cũng không nhỏ. Lần thứ nhất, sự quấy nhiễu chủ yếu đến

từ bên ngoài; lần thứ hai, sự quấy nhiễu chủ yếu đến từ bên trong. Cho nên, mức độ của hai lần quấy nhiễu đó nếu so sánh với nhau, thì lần sau mạnh hơn lần trước. Đừng quên câu nói xưa: “Lô-cốt dễ bị công phá nhất là từ bên trong.”

Lần này mức độ công phá còn lớn hơn cả hai lần trước, lần này sự công phá từ trong lẫn ngoài đều ập đến cùng lúc. Mức độ quấy nhiễu bên ngoài đã rất lớn rồi, nhưng mức độ công phá ở bên trong còn lớn hơn cả bên ngoài, bởi vì nó ở ngay trước mắt bạn, là sự quấy nhiễu ở cự ly gần. Sau này tôi biết được một danh từ, gọi là “thách thức đỉnh cao”. Lúc đó, tôi không hiểu nghĩa là gì, mấy người chúng tôi gồm cả Bồ-đề Tâm còn cùng nhau bàn luận: “thách thức đỉnh cao” này là thách thức như thế nào nhỉ? Chẳng bao lâu sau, sự việc đã được nghiệm chứng, thật đúng là “thách thức đỉnh cao”. Hơn nữa, thách thức này xảy ra vào đúng thời điểm then chốt viết bản thảo, lần này nó thực sự đã có hiệu quả. Tay tôi không thể viết chữ trong 6 ngày liền, đây là lần duy nhất trong toàn bộ quá trình viết bản thảo tôi bị như vậy. Cảm giác của tôi là: đội ngũ công phá đã ra quân toàn lực, tìm “người đại diện” ở ngay bên trong, cấp độ ngày càng cao hơn.

Đối với việc này, tôi nhận thức rằng: chống phá là chuyện bình thường, không có chống phá ngược lại mới là không bình thường. Vì sao vậy? Vì họ đang “tranh giành quyền thuộc”. Bạn hoàng dương kinh Vô Lượng Thọ, đó là đại pháp vô thượng, quyền thuộc của tôi nghe hiểu đạo lý rồi đều chạy qua chỗ bạn làm “pháp quyền thuộc” hết, vậy còn ra thể thống gì nữa! Phải mau chóng tìm vài người đại diện đi phá hoại một chút, sự việc đơn giản là như thế.

Ở đây, điều tôi muốn nói với mọi người là: người ta có tìm “người đại diện” hay không là chuyện của người ta, bạn có hạn chế họ được không? Còn có làm “người đại diện” cho họ hay không, đó là chuyện của chính bạn. Vì sao người ta chọn “người đại diện” mà bạn lại “trúng tuyển”? Vì bạn có kẽ hở! Vọng niệm lăng xăng, công cao ngã mạn, danh văn lợi dưỡng, tập khí tật xấu đầy mình, bạn không trúng tuyển thì ai trúng tuyển?

Những sự quấy nhiễu đối với tôi mà nói chính là hết kỳ thi này đến kỳ thi khác, thi đậu rồi chẳng phải sẽ được lên lớp sao? “Trải sự luyện tâm”, trải qua sự việc mới có thể rèn luyện được tâm mình. Hơn 20 năm học Phật, chẳng phải đều trôi qua như vậy sao! Tôi rút ra một kết luận như sau: quấy nhiễu hay không là chuyện của người ta; có thể kháng lại sự quấy nhiễu hay không, đó mới là chuyện của chính

bạn. Người có thể kháng lại sự quấy nhiễu thì dù động đất cấp bảy vẫn không hề lay chuyển; người không thể kháng lại sự quấy nhiễu, dù động đất cấp một thôi đã lão đảo nghiêng ngã rồi.

Cảm nhận thứ ba: năng lực hộ pháp của cư sĩ hộ pháp Bồ-đề Tâm mạnh đến mức nằm ngoài dự tính của tôi.

Tôi và cư sĩ hộ pháp Bồ-đề Tâm quen biết nhau từ năm 2010. Không biết vì sao, một người ở Cáp Nhĩ Tân, một người ở Đại Liên, hai người vốn chẳng hề quen biết nhau đã gặp nhau lần đầu ở Quảng Châu, thế nhưng vừa gặp mà như đã quen, chúng tôi trở thành đôi bạn tâm giao. Tôi ưng cái vẻ “chân chất” của cô ấy, cô ấy lại ưng cái tính “không màng tiền bạc” của tôi, hai người thế là tâm đầu ý hợp. Khi đó cô ấy là sếp của một công ty bất động sản, còn tôi là một bà lão đã nghỉ hưu. Cô ấy kém con gái tôi hai tuổi, bằng tuổi con trai tôi, hai chúng tôi chắc là “tình bạn quên đi tuổi tác”.

Liên tục ba năm, năm 2015, 2016, 2017, Bồ-đề Tâm đã ba lần mời tôi đến Đại Liên. Cô ấy muốn giúp tôi chăm sóc ông nhà tôi, hai lần đầu tôi đều khước từ vì không muốn gây phiền hà cho cô ấy. Đến năm 2017, lần mời thứ ba, vì lời khuyên của cư sĩ Điêu, tôi đã đến Đại Liên. Ban đầu dự định chỉ ở hai tháng, nhưng ông nhà tôi không chịu đi, ông nói với Bồ-đề Tâm: “Tôi ở chỗ cô hai năm rồi đi, không làm phiền cô đâu.” Quả nhiên, thiếu một tháng nữa là tròn hai năm, ông nhà tôi đã biết trước ngày giờ, tự tại vãng sanh, ông đã thực hiện đúng lời hứa của mình.

Gần hai năm sau khi đến đạo tràng, ông nhà tôi đều do Bồ-đề Tâm và cư sĩ Đồng chăm sóc. Hai người họ một người ca ngày, một người ca đêm, chưa từng để tôi phải bận tâm, giúp tôi có thời gian để hoằng pháp lợi sanh. Đến hôm nay là ngày 20 tháng 6 năm 2024, tôi đến đây tròn đúng 7 năm. Chính Bồ-đề Tâm đã không rời không bỏ, đồng hành cùng tôi trên con đường hoằng pháp dằng dặc và gian nan. Cô ấy là người bạn lành đích thực của tôi. “Bạn lành chính là Như Lai”, cô ấy là một vị Như Lai mà A-di-đà Phật đã phái đến cho tôi, trợ giúp tôi hoằng pháp. Năng lực hộ pháp, năng lực quyết đoán, bản lĩnh, sức mạnh thực hiện, nguyện lực và tâm lượng của cô ấy lớn đến mức hiện nay tôi vẫn chưa tìm thấy người thứ hai. Đây tuyệt đối không phải là những lời khen ngợi sáo rỗng, mà cô ấy thực sự đã làm được như thế.

Lúc tôi viết bản thảo, cô ấy đã đơn thương độc mã chống chọi với tất cả áp lực đến từ bên ngoài lẫn bên trong. Về sau, cư sĩ Lữ đã phát tâm phát nguyện hộ trì

cô ấy, làm trợ thủ cho Bồ-đề Tâm, tiếp nhận nhiệm vụ tiếp đãi đối ngoại thì tình hình mới khá hơn một chút.

Bồ-đề Tâm là người chưa bao giờ nói lời “yếu đuối”. Vậy mà có một ngày, cô ấy mệt mỏi nói với tôi: “Cô ơi, con mệt lắm rồi, người ấy đã khiến con mệt lắm rồi.” Tôi quen cô ấy 14 năm, đây là lần đầu tiên tôi nghe cô ấy nói lời “yếu đuối”, cô ấy thực sự đã quá mệt rồi. Tôi xót xa, tôi thương cô ấy. Trong mắt tôi, cô ấy chẳng phải cũng là một đứa trẻ sao? Tôi nuốt nước mắt vào trong, Bồ-đề Tâm mệt rồi thì tôi phải kiên cường, tôi không thể để các đồng tu nhìn thấy nước mắt của mình, tôi không thể giương mắt nhìn người ta chặt đứt cả hai ngọn cờ lớn của tiểu viện Lục Hòa. Ở đây, tôi đây cảnh cáo những kẻ chặt cờ: các bạn muốn chặt cờ, trước tiên hãy hỏi xem chúng sanh pháp giới có đồng ý hay không? Đây là tiểu viện Lục Hòa mà chúng sanh pháp giới cùng chung hưởng, không phải là tiểu viện Lục Hòa của riêng cá nhân nào.

Người ta đều bảo lòng người bằng máu thịt, sao tôi cảm thấy có những người lòng dạ như đúc bằng bê tông cốt thép thế này? Loại người này trong lòng chỉ có bản thân mình, không biết ơn, không cảm ơn, không báo ơn, nhìn cái này không vừa mắt, nhìn cái kia không vừa lòng, bản thân mình thì “cả mông dính phân chưa chùi sạch” mà còn chê người khác hôi. Cả đời tôi không biết nói lời thô tục, những lời hôm nay xem như là lời thô tục nhất trong đời tôi vậy.

Lão pháp sư dạy chúng ta: cả đời không phê bình người khác. Hôm nay tôi phạm quy rồi, không những phê bình người khác mà còn nói lời thô tục nữa. Tôi sẵn lòng chấp nhận mọi hình phạt, sai là sai, phạm quy là phạm quy, không cần tìm bất cứ lý do gì để giải thích.

Tôi nói Bồ-đề Tâm năng lực hộ pháp mạnh, cường độ thực hiện lớn là có căn cứ thực tế. Nếu dùng một câu để khái quát thì ba sứ mệnh của tôi được viên mãn trong 7 năm ở nơi này, công lao hộ pháp của Bồ-đề Tâm là không thể phủ nhận. Xin dùng những gì tôi đã làm được trong 7 năm qua để chứng minh cho lời tôi nói.

Cảm nhận thứ tư: tốc độ nâng tầm toàn diện của đội ngũ hộ pháp của tiểu viện Lục Hòa nhanh đến mức nằm ngoài dự tính của tôi.

Việc xây dựng đạo tràng lục hòa kính ở tiểu viện Lục Hòa, nói một cách thực sự câu thị là hết sức gian nan. Nếu bạn nói đây là một đạo tràng cũng đúng, vì dù

sao cũng có vài người ở đây niệm Phật; nếu bạn nói đây không phải là đạo tràng cũng được, vì nơi đây là doanh nghiệp, Bồ-đề Tâm là chủ của doanh nghiệp đó. Trong số hơn 20 người ở đây, nhân viên doanh nghiệp chiếm đa số, tình nguyện viên chiếm thiểu số. Năm nay là năm thứ tư dọn vào tiểu viện, đạo tràng lục hòa kính cũng đã vận hành được bốn năm. Con đường lục hòa tuy rất gian nan, nhưng chúng tôi chưa từng dừng bước, chúng tôi vẫn luôn tiến về phía trước. Trong đó có những nỗi xót xa, song cũng có những niềm an ủi.

Điều chúng tôi cảm thấy an ủi là tố chất của toàn thể đội ngũ hộ pháp của tiểu viện Lục Hòa không ngừng được nâng cao, hơn nữa tốc độ nâng cao rất nhanh. Biểu hiện chủ yếu ở:

“Chủ nhân” của tiểu viện Lục Hòa đang không ngừng tăng lên, “kẻ đứng xem” đang giảm đi.

Số người dùng hành động thực tế để trang nghiêm đạo tràng ngày càng nhiều, do đó y báo và chánh báo của tiểu viện đều có những thay đổi rất lớn. Diện mạo tinh thần của mọi người ngày càng tốt hơn, môi trường của tiểu viện ngày càng đẹp hơn. Mọi người đều đã đem lòng yêu mến tiểu viện Lục Hòa “ẩn trong núi” này rồi.

Mười sáu chữ đạo phong, mỗi chữ đều được thực hiện: hài hòa, hòa thuận, hợp tâm, hợp lực; công bằng, công chánh, công khai, công đạo. Trong đợt bình chọn cuối năm ngoái, 19 người có tên trên bảng vàng.

Bầu không khí hài hòa ngày càng đậm nét. Đồng tu đến tham học đều nói: “Tiểu viện Lục Hòa sao mà tường hòa đến thế! Nhìn người của tiểu viện Lục Hòa, ai nấy đều đáng yêu.”

Những luồng gió độc, tà khí không còn đất sống nữa. Tuy rằng vẫn có một vài người cá biệt, nhưng đã không còn tạo nên sóng lớn, không lật được thuyền nữa. Chúng tôi dựa trên nguyên tắc “không bỏ rơi một ai”, những nhân vật trọng điểm sẽ được giúp đỡ trọng điểm. Mỗi người đều được trao đủ cơ hội, nếu cá nhân không biết trân trọng, không nắm bắt được cơ hội thì đành để “sóng lớn dãi cát” vậy.

Từ trong đây, tôi rút ra một kết luận: cơ hội là bình đẳng như nhau, quan trọng là xem ai có thể nắm bắt được.

Xin mọi người hãy nhớ kỹ mười câu này:

*Rèn luyện đội ngũ, chia thành tốp nhỏ
Gieo nhiều hạt giống, ắt có thu hoạch
Người người giảng kinh, mỗi người làm Phật
Đạo phong Lục Hòa, vững chắc không sờn.
Chung sức chung lòng, cùng xây Lục Hòa
Sóng lớn dãi cát, vàng ở, cát đi
Đi đâu về đâu, tự mình lựa chọn
Lựa chọn cho mau, xin đừng lần lữa
Một bước đi sai, mọi bước đều sai
Thời gian quý báu, chớ để phí hoài.*

Tiếp theo là danh sách các bài giảng của tôi trong thời gian 7 năm, từ năm 2017 đến năm 2024, để các đồng tu tham khảo:

1. Hoa Sen Nở, 6 tập, từ ngày 09/09/2017 đến ngày 16/09/2017
2. Chí Rộng Khấp Hư Không, Tình Từ Bi Tha Thiết, 5 tập, từ ngày 13/12/2017 đến ngày 11/01/2018
3. Chân Tình Vô Hạn, Đại Ái Vô Cương, 5 tập, từ ngày 06/02/2018 đến ngày 08/02/2018
4. Trí Giả Phi Phạm, 6 tập, từ ngày 08/02/2018 đến ngày 11/02/2018
5. Phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ nhất, 70 tập, từ ngày 12/03/2018 đến ngày 25/05/2018
6. Giảng tọa chuyên đề kinh Vô Lượng Thọ, 33 tập, từ ngày 22/02/2019 đến ngày 10/03/2019
7. Uống Trà Trò Chuyện Sau Bữa Com, 9 tập, từ ngày 07/10/2019 đến ngày 11/10/2019
8. Tắm Mình Trong Pháp Ngộ Được Tâm, 10 tập, từ ngày 13/04/2020 đến ngày 12/05/2020
9. Vô Tranh Vô Cầu Diễn Lục Hòa, 1 tập, vào ngày 01/07/2020
10. Thường Thức Ly Trà Nhặt, 9 tập, từ ngày 29/10/2020 đến ngày 3/10/2022

11. Phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ hai, 100 tập, từ ngày 21/11/2020 đến ngày 21/08/2021
12. Giảng tọa hội nghị tôn giáo toàn quốc, 1 tập, vào ngày 02/01/2022
13. Giác Ngộ Ngày Xuân, 1 tập, vào ngày 21/02/2022
14. Học tập tấm gương tốt của Ân sư: Cảm Tạ Ân sư Giáo Hóa Con, 10 tập, từ ngày 03/10/2021 đến ngày 21/03/2022
15. Hoài niệm sư phụ Giác Ngộ vãng sanh tròn mười năm, 1 tập, từ ngày 16/04/2022
16. Thích-ca Sở Dĩ Xuất Hiện Ở Đồi, Chỉ ĐỂ Nói Biển Bồn Nguyên Của Di-đà, 7 tập, từ ngày 08/05/2022 đến ngày 06/07/2022
17. Ánh Sáng Giác Ngộ Chiếu Xa, tâm đắc học tập về sáu sự nghiệp lớn của lão pháp sư, 4 tập, từ ngày 12/09/2022 đến ngày 15/09/2022
18. Lý Niệm Và Thực Tiễn, 11 tập, từ ngày 08/10/2022 đến ngày 04/12/2023
19. Bài phát biểu của chủ tịch Tập tại đại hội 20, 4 tập, từ ngày 20/10/2022 đến ngày 31/10/2022
20. Học tập 5 bài khai thị quan trọng vào năm 2020 của lão pháp sư thượng Tịnh hạ Không, 1 tập, vào ngày 11/11/2023
21. Thẻ hội tâm đắc từ việc học tập tư tưởng văn hóa của chủ tịch Tập, 3 tập, từ ngày 24/03/2024 đến ngày 26/03/2024
22. Phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba, 90 tập, từ ngày 04/04/2024 đến ngày 24/05/2024.

Từ danh sách trên, mọi người có thể cảm nhận được rằng, từ tháng 6 năm 2017 đến nay, trong suốt 7 năm ở núi Lão Nhạc, tôi chưa từng nhàn rỗi. Tôi không nhàn rỗi, vậy hộ pháp của tôi là Bồ-đề Tâm có thể nhàn rỗi sao? Đội ngũ hộ pháp của tôi có thể nhàn rỗi sao? Tôi viết bản thảo cần thời gian, ghi âm, ghi hình, đăng lên mạng đều cần thời gian, thời gian đó ai đảm bảo? Chính Bồ-đề Tâm và đội ngũ hộ pháp do cô ấy dẫn dắt đã đảm bảo điều này. Lần phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba này, từ lúc viết bản thảo cho đến lúc phúc giảng, những quấy nhiễu trong ngoài chưa từng gián đoạn. Mức độ quấy nhiễu lớn hơn nhiều so với mức độ quấy

nhiều trong lần phúc giảng thứ nhất và thứ hai. Chính Bồ-đề Tâm đã lãnh đạo đội ngũ hộ pháp chống chọi với những quấy nhiễu mạnh mẽ đến từ mọi phương diện, đảm bảo cho lần phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba này được hoàn thành viên mãn. Sự công hiến vất vả cần mẫn của họ đã cho ra thành quả lớn lao. Thành quả này sẽ mang lại lợi ích cho vô lượng vô biên chúng sanh khổ nạn. Bồ-đề Tâm và đội ngũ hộ pháp công đức vô lượng.

Tôi không có ý khoe khoang bản thân, cũng không có ý khoe khoang Bồ-đề Tâm, càng không có ý tranh công. Cả hai chúng tôi đều làm người ôn tồn, làm việc kín tiếng, không dính dáng đến mép rìa của danh văn lợi dưỡng. Trong số những đồng tu mà tôi từng tiếp xúc, cô ấy là một trong số ít những người đã học sáng tỏ. Tuy thời gian cô ấy học Phật không lâu, chỉ khoảng 12-13 năm thôi, nhưng vì sao cô ấy lại thăng tiến nhanh đến thế? Tôi đã đúc kết cho cô ấy bốn điều:

Điều thứ nhất: cô ấy chân thành, không hư giả. Trong 20 chữ của lão pháp sư, chẳng phải hai chữ đầu tiên là “chân thành” sao? Học Phật, chân thành quan trọng hơn bất cứ điều gì. Học Phật mà không chân thành thì không tương ưng với Phật.

Điều thứ hai: cô ấy là một người thực sự đã phát tâm bồ-đề. Cô ấy vô tư vô ngã, một lòng một dạ hộ trì chánh pháp, một lòng một dạ phục vụ chúng sanh khổ nạn trong pháp giới. Cô ấy là người bạn lành đích thực của chúng sanh pháp giới. Bạn lành chính là Như Lai!

Điều thứ ba: cô ấy là một người thật tâm cầu sanh Tịnh độ. Cô ấy chỉ có một ý niệm này, không có niệm thứ hai, điều này thật hiếm có khó gặp! Bao nhiêu năm qua, tôi chỉ nhìn thấy hai người như vậy. Đây mới là người học Phật chân chính, là bậc rường cột của Phật môn.

Điều thứ tư: cô ấy là người có lòng từ bi. Cô ấy hòa thuận với mọi người, yêu thương chúng sanh, tâm cô ấy thanh tịnh, bình đẳng, bình đẳng yêu thương khắp tất cả chúng sanh khổ nạn. Cô ấy chính là người bạn không rời của chúng sanh.

Các đồng tu, sở dĩ tôi công bố danh sách các bài giảng là để mọi người nhận ra một Bồ-đề Tâm chân thực. Cô ấy là một hộ pháp tốt chân chính khó gặp được, công đức hộ trì chánh pháp của cô ấy là vô lượng. Tôi chân thành mong mọi người nhận biết cô ấy, thấu hiểu cô ấy, ủng hộ cô ấy và cảm ơn cô ấy. Nhân cơ hội này, tôi cũng xin bày tỏ lòng cảm ơn chân thành đến Bồ-đề Tâm và đội ngũ hộ pháp do cô

ấy dẫn dắt. Cảm ơn các bạn đã tận tâm hộ trì tôi suốt 7 năm qua, giúp tôi hoàn thành viên mãn ba sứ mệnh. Tôi xin đánh lễ các bạn ba lễ.

Từ trong đây, tôi rút ra một kết luận: hộ pháp còn quan trọng hơn cả hồng pháp.

Cảm nhận thứ năm: có trí tuệ thì có thể độ mình và người, thông minh quá thì như tơ rối.

Trong số những người mà tôi quen biết, cảm nhận của tôi là: người thông minh thì nhiều, người có trí tuệ thì lại ít.

Tôi từng gặp một cặp vợ chồng làm việc trong một cơ quan, đồng nghiệp đều gọi hai người họ là “kẻ khôn ngoan”. Đúng như tên gọi, hai người này rất khôn ngoan, còn cao hơn thông minh một bậc. Đầu óc linh hoạt, phản ứng nhanh nhạy, không cam tâm thua kém người, thích phô trương, thấy lợi liền quên nghĩa, không chịu gánh vác. Họ là những người hễ thấy món hời liền xông lên, thấy chịu thiệt liền lùi bước; thấy vinh dự liền xông lên, thấy khó khăn liền đùn đẩy. Việc thăng chức, bình chọn hình mẫu chính là sàn diễn tốt nhất để họ biểu diễn, quả thực là “chồng tung vợ hứng”, phối hợp vô cùng ăn ý.

Thế nhưng, cặp vợ chồng khôn ngoan tột đỉnh này lại sinh ra hai đứa con khờ khạo, hai đứa trẻ đều bị thiếu năng. Tôi nghĩ mãi không thông, vì sao cha mẹ thông minh như thế lại sinh ra những đứa trẻ thiếu năng? Tôi về nhà kể lại chuyện này với mẹ chồng, mẹ tôi nói: “Cha mẹ ‘khôn lanh’ quá nên chiếm hết cả phần của con cái rồi”. Ô, thì ra là như vậy.

Có một đôi vợ chồng già có ba người con trai: anh cả gian xảo, anh hai lươn lẹo, anh ba khờ khạo. Hai cụ bảo ba người con chọn gia tài gồm: nhà cửa, xe cộ và hạt giống. Anh cả nhanh tay giành lấy nhà cửa; anh hai tiếp theo lấy xe cộ; đến lượt anh ba không cần chọn, đương nhiên phần còn lại là hạt giống. Vài năm sau, ngôi nhà của anh cả bị hỏa hoạn thiêu rụi; anh hai vì ăn chơi trác táng cờ bạc nợ nần nên xe cộ bị người ta siết nợ; còn nói về anh ba, ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, mặt trời mọc thì đi làm, mặt trời lặn thì về nghỉ, cần mẫn lao động, từ một túi hạt giống sau vài năm đã trở thành một kho lương thực lớn. Cả gia đình sống những tháng ngày sung túc. Rất nhiều người đều nói: “Đúng là người khờ có phước của người khờ.” Câu nói này tôi tin, còn bạn có tin không?

Từ trong đây, tôi rút ra một kết luận:

Người thông minh: cái gì họ cũng hiểu, thực ra họ chẳng hiểu cái gì cả. Đây gọi là “thông minh bị thông minh hại”, ba hoa khoác lác.

Người trí tuệ: cái gì họ cũng không hiểu, thực ra cái gì họ cũng hiểu. Đây gọi là “trung hậu thật thà nhiều phước báo”, mang vẻ đẹp tiềm ẩn bên trong.

Hãy chiêm nghiệm kỹ hai câu nói này, biết đâu bạn có thể ném ra được chút triết lý trong đó.

Cảm nhận thứ sáu: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, tin Phật bạn sẽ thực sự được lợi ích chân thật.

Nói về vấn đề này, lấy bản thân tôi làm ví dụ là có sức thuyết phục nhất, đây là người thật việc thật, có thể nhìn thấy, có thể chạm vào, khiến người ta tin phục. Tiếp theo, tôi sẽ như đếm bảo vật trong nhà, kể cho mọi người nghe sau khi tôi học Phật, Phật lực đã gia trì như thế nào, tôi đã nhận được những lợi ích chân thật gì.

Ví dụ thứ nhất: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, tôi từ cõi chết trở về, tạo nên kỳ tích của sự sống.

Năm 2000, tôi thân mang trọng bệnh, đối mặt với cái chết bất cứ lúc nào, lại vì dị ứng thuốc nên không thể dùng thuốc để điều trị. Đây chẳng phải là ngôi yên đợi cái chết giáng xuống hay sao? Chẳng biết vì sao, tôi không hề sợ hãi cái chết. Trong 57 ngày nằm viện, tôi đã đọc 12 cuốn kinh Hoa Nghiêm có kèm lời giảng giải. Tôi có đọc hiểu không? Đọc không hiểu, chỉ là thích thôi, đọc không hiểu cũng cứ đọc, có lẽ đây chính là duyên của tôi với Phật! Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, một bộ Hoa Nghiêm đã cứu mạng tôi.

Có lẽ chính lần bệnh nặng này đã khiến duyên của tôi với Phật chín muồi, tôi là nhờ nghịch cảnh mà bước vào cửa Phật. Sau khi xuất viện, tôi có được một bản hội tập kinh Vô Lượng Thọ và một bộ đĩa giảng kinh Vô Lượng Thọ của lão pháp sư. Từ đó, tôi với lão pháp sư và kinh Vô Lượng Thọ đã kết một cái duyên không thể tách rời. Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, A-di-đà Phật đã chiếu cố đến tôi, cái chết đã rời xa tôi.

Ví dụ thứ hai: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, tôi - người không muốn nổi tiếng - lại trở thành “người nổi tiếng”.

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nổi tiếng hay làm người nổi tiếng. Tôi là người có tính cách hướng nội, ưa thích sự thanh tịnh. Năm 2003, trong một cơ duyên ngẫu nhiên, tôi quen biết phóng viên Vu Thế Kiệt ở Cát Lâm. Chẳng hiểu chuyện thế nào, anh ấy đã làm cho tôi một chiếc đĩa DVD mang tên “Niềm tin”. Lần đầu tiên tôi trở thành “người nổi tiếng” một cách ngỡ ngàng. Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, người vốn không muốn nổi tiếng lại trở thành “người nổi tiếng”.

Ví dụ thứ ba: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, 8 năm sau lão pháp sư đã tìm ra tôi.

Tám năm sau khi đĩa “Niềm tin” ra đời, lão pháp sư đã xem được chiếc đĩa này. Ngài nhờ người nghe ngóng xem người trong đĩa còn sống trên đời hay không. Ngay vào ngày nghe ngóng được tin tức về tôi, lão pháp sư đã gọi điện cho tôi. Không lâu sau đó, vào ngày mùng một tết năm 2010, lão pháp sư trong lúc giảng kinh đã nhắc đến tôi, tôi trở thành “người nổi tiếng” lần thứ hai. Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, sau 8 năm đã kết duyên thầy trò.

Ví dụ thứ tư: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, tôi - người chưa từng nghĩ sẽ đi Hồng Kông gặp lão pháp sư - lại đến Hồng Kông gặp lão pháp sư.

Tháng 3 năm 2010, hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông hai lần gọi điện mời tôi sang Hồng Kông, nói rằng sư phụ muốn gặp mặt tôi. Ngày 4 tháng 4, tôi sang Hồng Kông gặp sư phụ. Trước đó, vì sao tôi chưa từng nghĩ đến việc đi gặp sư phụ? Suy nghĩ của tôi rất đơn giản: tôi mỗi ngày xem đĩa giảng, chẳng phải là mỗi ngày gặp sư phụ đó sao? Hà tất phải chạy xa xôi như thế để làm phiền ngài!

*Tôi và ân sư ngời đôi điện
Ân sư giảng pháp cho tôi nghe
Miệng ngài thốt ra từng đóa sen
Tôi ngời hoa sen về Cực Lạc*

Tuyệt vời làm sao! Dù đi thăm sư phụ bao nhiêu lần đi nữa, mà lời sư phụ nói bạn không nghe hiểu, hoặc nghe hiểu rồi mà không làm theo, thì chẳng phải là đi thăm uống công sao?

Ví dụ thứ năm: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, lần đầu tiên giao lưu với đồng tu Hồng Kông, mà đã trò chuyện một cách xứng tánh.

Ngày 4 tháng 4 năm 2010 tôi đi Hồng Kông, trước đó không ai bảo tôi là có nhiệm vụ giảng bài và giao lưu, thế nên tôi là “ba không, hai trống”. Ba không là: không bản thảo, không đề cương, không đề tài; hai trống là: hai tay trống không, đầu óc trống rỗng. Đồng tu ở hiệp hội hỏi sư phụ: “Cô Lưu cái gì cũng không có, cô ấy giảng cái gì đây ạ?” Lúc đó tôi cũng có mặt ở đó, sư phụ trả lời đúng hai câu, câu thứ nhất: “Cô ấy là ‘xứng tánh mà nói’”. Câu này tôi nghe không hiểu, không biết nghĩa là gì. Câu thứ hai: “Cô ấy ngồi xuống đó là sẽ biết nói”, câu này thì tôi nghe hiểu. Sư phụ nói tôi ngồi đó là sẽ biết nói, vậy thì tôi cứ ngồi đó mà nói thôi. Đơn giản vậy đó, 7 tiết học đó của tôi, tổng cộng 14 tiếng đồng hồ đã được nói ra như thế.

Ví dụ thứ sáu: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, tôi đã khai được chút trí tuệ nhỏ, không còn khờ khạo như trước nữa, gặp vấn đề đã biết cách giải quyết rồi.

Ví dụ thứ bảy: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, theo sư phụ ra nước ngoài hoằng pháp hơn 20 ngày, đã hoàn thành viên mãn nhiệm vụ giảng bài.

Ví dụ thứ tám: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, tôi dùng thời gian 5 năm để phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ 3 lần, đối với một người già hơn 70 tuổi mà nói thì đây không phải một việc nhẹ nhàng, thế mà tôi đã hoàn thành một cách nhẹ nhàng.

Ví dụ thứ chín: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, qua 3 lần viết bản thảo phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ, tôi đã tháo bỏ được chiếc kính lão đã đeo suốt 25 năm, căn bệnh đục thủy tinh thể mười mấy năm không chữa mà tự khỏi.

Ví dụ thứ mười: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, tình trạng thực tế hiện nay của tôi mọi người đều thấy rõ, những gì mắt thấy là thật, còn cần phải giải thích sao?

Ví dụ thứ mười một: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, tâm tôi ngày càng thanh tịnh, ngày càng bình đẳng, cảnh giới tu hành không ngừng nâng cao, ngày càng gần đến cửa nhà rồi.

Ví dụ thứ mười hai: Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, tôi đời này đã giải quyết được vấn đề sanh tử, còn lợi ích nào lớn hơn và chân thật hơn điều này nữa không?

Bài giảng cuối cùng này, vì sao lại nói đến những nội dung này, tôi cũng không biết nữa. Những lời này đều là ngẫu hứng mà nói ra, không qua gọt giũa chỉnh sửa, là hương vị nguyên chất. Có lẽ là do chúng sanh cần chăng, sơn hào hải vị ăn chán rồi, hãy dùng chút gì đó thanh đạm nhé.

Tôi thấy bài giảng này giống như một tách trà nhạt, nhìn thì nhạt nhưng thực ra lại rất đậm đà. Mỗi ngày hãy dành chút thời gian mà nhâm nhi, biết đâu bạn sẽ nếm ra được một vùng trời mới!

Phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba đến đây là viên mãn! Hẹn gặp lại các bạn ở hải hội liên trì của thế giới Tây Phương Cực Lạc!

Cảm ơn mọi người, A-di-đà Phật!